

ПЕРШИЙ ПОЦЛУНОК

дощі ростуть косо

мов у прописі першокласниця
невміло обводжу твої губи
а пальці опираються плавності обрисів
не вміють дати собі раду з формою
повторюй за мною по складах, — кажеш, — гуу-бии
повторюю: гуу-бии
така розгублена, — кажеш, — ніби вперше

вдруге, але хто б то зізнавався

1993

* * *

Ти виходиш із тиші, і скрапує сутінь тобою.
Наче мокрі рибини, тріпочуть сліди на піску.
В цьому місті — нікого. Ти просто ідеш за водою
Із блакитного в чорне, мов голосом твориш ріку.

А слова — що слова? — чорторії закрутять і втоплять.
А сліди — що сліди? — повсихають до жовтих тарань.
І не в тому вся суть, щоб навчитись співати по нотах.
І не в тому печаль, що співаєш у час проминань.

1991

* * *

Віддаси своє тіло за кілька мідяників ласки,
ще теплих від рук випадкового чоловіка,
за тавро поцілунку на голій скелі лопатки,
із якої ніколи (а жаль!)
не проклянуться крила.

І збагнеш остаточно: ти завше собі чужинка,
навіть коли засинаєш у власному ліжку.
Хоч помирати в долині Гіза нічим не гірше,
нічим не краще. Хіба що — не так самотньо.

Якщо можеш —
розхлюпуєш цю тишу, над ранок хижу,
фальшуючи вперто над вухом того чоловіка.
Хай би хоч він прокинувся,
хай би навіть крикнув:
«Не співай! Ти споганюєш голосом пісню!».

І досить, щоб жити.

1996

* * *

І було тобі казано, і було тобі писано:
примчать чотири вершники останньої доби.
Пронижуть тишу стрілами, простромлять небо списами,
і кінь твій схарапуджено зірветься на диби.

І понесе. І втомиться. І ніч зубами рватиме.
Гарцюють чорні вершники у вересках зірниць.
Візьмеш меча двосічного, затиснеш страх під латами,
щоб серце не калатало: тебе не вчили — ниць!

Хоч від початку знатимеш, що тан твій відтанцьовано,
меча твого пощерблено, з чола — кривавий піт,
бо так тобі роковано: проскачуть коні ковані,
і перепинить шлях тобі похмурий страж воріт...

